

Esti csevegés

Gyönyörű, meleg júniusi éj volt. A csillagok éppen csak hunyorogtak, a hold vidáman ragyogott, s a levegő ezüstösen tündökölt. Legvidámabban a Sarkantyú utca felett ragyogott a hold, mégpedig két szomszédos ház, a Két Naphoz és a Mély Pincéhez címzett házak tetői felett. Bámulatos tetők ezek, játszva átjuthatsz egyikről a másikra, csupa sarok, eresz és toldás mindkettő.

Sajátos teteje van a Két Napnak, úgynevezett nyeregtető, kettős oromzat szolgál az utcára, kettős az udvarra. A két tető gerince között széles eresz húzódik, amelyet középen egy kis átjáró szel át. Az átjáró felett szintén tetőcske van, púpos cserepek fedik, mint az egész tetőt, s a cserepek száz és száz homorú csíkot alkotnak. Az átjáróból két nagy padlásablak néz a széles ereszre, mely úgy fut végig a tetőn, mint választék a prágai divatfi fejének közepén.

Egyszerre csak mintha egércincogás hallatszanék a padlásablak felől. Aztán megismétlődik.

Az udvar felé néző padlásablakban egy férfi feje és melle bukant fel. A férfi könnyedén kiugrott a tetőre, és megállt az ereszen. Mintegy húszéves ifjú volt, sovány, bronzarcú, fekete hajú, ajka felett bajuszpihék. Fején fezt hordott, kezében hosszú fekete pipaszár, a végén gipszcsibuk. Ruházata sűrű kabát, sűrű mellény és sűrű nadrág – ő kérem Jan Hovora, a bölcsészhallgató.

- Cincogok, és az éjjeli őrszoba üres – dörmögte, aztán odalépett a kéményhez. A kéményre egy fél ív papír volt ragasztva.

Hovora megdörzsölte a szemét, és közelebről megvizsgálta.

- Valaki itt volt, és kicse... – dörmögte ismét. – Nem, nem cserélte ki, ez az én papírom? De... – és még közelebről vizsgálta. Kezével homlokára csapott.

- Ó, a nap kiszívta a versemet, ez a pákosztos! Éppen úgy, mint Petőfinek. Szegény Kupka, most köszöntő vers nélkül kell a névnapját ünnepelnie. Pedig olyan szép ötletem volt. Maga Szent Antal adta! – Aztán letépte a papírt, összegyúrta, és átdobta a tetőn. Leült, megtömte pipáját és rágyújtott. Kinyújtózott a meleg cserepeken, lábát az eresznek támasztotta.

Ismét cincogás hallatszott, és Hovora felelt rá, anélkül hogy fejét arra fordította volna. Az ereszre most egy másik fiatalember ugrott ki. Kisebb, halványszőke fején kék sapka. Olyanféle, amelyet a technikus légió tagjai hordtak 1848-ban. Öltözete: ujjas mellény és nadrág, világos ponyvavászonból. Szájából egy égő szivar lógott.

- Szervusz, Hovora.

- Szervusz, Kupka.

- Mit csinálsz? – és a technikus Kupka, a jövődöbéli mérnök lassan végignyújtózott Hovora mellett.

- Mit csinállok? Teleettem magam krumplinudival, és most várom, hogy jobban legyenek. Hát te mit vacsoráztál?

- Azt, amit az Úristen.

- Mit vacsorázik az Úristen?

- Semmit.

- Hm! Mit fészkelődsz folyton?

- Eh, szívesen levetném a csizmámat, csak volna csizmahúzó a szalonunkban. Legalább ez az egy bútordarab!

- A csizmahúzó nem berendezési tárgy, hanem családtag.

- Csak most fordította a fejét lustán Kupka felé. – Miféle szivart szívsz, közönségeset? Avagy abból a legközönségesebb fajtából?

- Mégiscsak tetszik nekem ez a mi szalonunk, ez a padlások legszebbike – vélekedett Kupka.

- És milyen olcsó!

- Mennél nagyobb a lakás, annál olcsóbb. Az Úristennek van a legnagyobb lakása, és semmibe sem kerül.

- Te valahogy nagyon istenes vagy a névnapod előtt.

- Tetők, tetők! Ti vagytok az én szerelmem! – lelkesedett Kupka, szivarjával a levegőben hadonászva. – Megirigyelném a kéményseprőket, ha nem volna olyan egyoldalúan sötét véleményük az emberi életről.

Az egész beszélgetés fesztelenül folyt, kényelmes szünetekkel és egy kissé tompított hangon. Csodálatos, hogy sűrű erdőben, hegytetőn vagy ha kettesben van valakivel az ember, akaratlanul is lehalkítja a hangját.

- Milyen csodálatos éjszaka! – lelkesedett tovább Kupka.

- Ez a csend! A víz ma úgy zúg a zsilipeknél, mint egy hősi dal! És a Petőin-hegyen hogy ujjonganak a fülemülék, hallod?

- Na, három nap múlva Szent Vitus napja lesz, aztán vége a dalolásnak. Bizony, ez gyönyörű! Semmi pénzért sem laknék odaát az Óvárosban.

- De nem ám! Ott négy mérföldnyi körzetben sem találsz madarat. Ha olykor a Szén-piacról nem vinnének haza sült libacombot, akkor azt sem tudnák, milyen a madár.

- Most éppen kettő van itt – zendült meg a padlásablakban egy csengő bariton.

- Szervusz, Novomlýnský – mondták egyszerre mindketten. Novomlýnský – harmincon felüli férfi – négykézláb mászott ki az ereszre, kényelmesen, egyik végtagját a másik után húzva.

- Kutya-fáját! – dörmögte lassan, felegyenesedve. – Ez bizony nem nekem való, nemigen szoktam hozzá.

Novomlýnský közepesenél magasabb, jól megtermett ember volt. Arca bronzszínű, sima és kerek, szeme kék és derűs, orra

alatt hatalmas bajusz. Fején szintén fez volt, fekete kabátot és világos nadrágot hordott.

- Sajnos, az orléansi bundámban nem fekehetem le a tetőcserepekre úgy, mint maguk. Üljenek maguk is illedelmesen.

Kupka és Hovora már felült. Arcukon az előbbi, kissé erőltetett komolyságot enyhe mosoly váltotta fel. Látható kedvvel néztek Novomlýnskýra. Látszott, hogy koránál fogva ő közöttük a hangadó. Novomlýnský leült velük szemben a másik háztetőre, és szivarra gyújtott.

- Mit csinálnak, fiúk?

- Dicsőítem a Kisoldalt - felelte Hovora.

- Bámulom a holdat, ezt a holt embert, akinek élő szíve van - szólt Kupka.

- Most mindenki azt hiszi, hogy más dolga sincs, mint a holdat bámulni - fintorította el az arcát Novomlýnský. - Hivatalba kelene ültetni magukat a számokhoz, úgy, mint engem! - Csengő hangon, fesztelenül beszélt. Ha erdőben vagy kint a szabadban, vagy akár egy hegyen lett volna, akkor is éppoly őszintén, hangosan beszélt volna. - Mi újság? Hallottak róla, igaz a hír, hogy Jákl tegnap a Császármalomnál majd megfulladt? - és arca mosolyra húzódott.

- Tökéletesen igaz - bólintott mosolyogva Hovora -, úgy úszik, mint a balta, éppen mellettem csúszott bele a gödörbe, rettenetesen fuldoklott, már buborékok jöttek fel, akkor együttesen, kihúztuk, igaz, Kupka? Azután megkérdeztem tőle, hogy mire gondolt, amikor fuldoklott. Azt mondta nevetetnékje támadt; azért fuldoklott.

Mindhárman nevettek, Novomlýnský nevetése ércesen csengett.

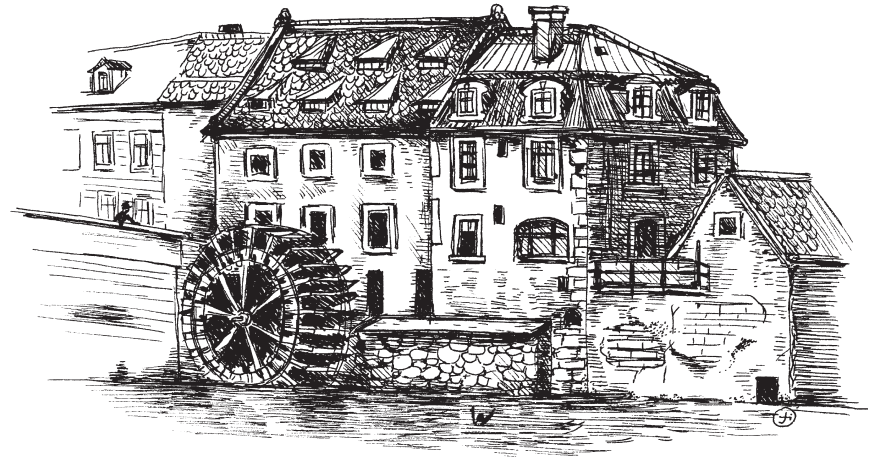
- És mi volt ma a lárma a tanáréknál? - kérdezte Novomlýnský ismét. - Maga éppen onnan jött, Hovora!

- Nagyon pikáns - mosolygott Hovora. - A tanárné asszony-ság levelet talált férje íróasztalában. Női írással. Csupa tűz és

szerelem, magának a tanárnénak a levelei, amelyeket húsz évvel ezelőtt írt.

Most megtalálta, és a levelek máig sincsenek felbontva. Gondolhatják, mennyire sértve érezte magát.

- Egyfelvonásos vígjáték - nevetett Novomlýnský. A lábát felhúzta, és ráfordult Kupkára. Kupka ugyanis közben az eresz végére ment, ott áthajolt egy kissé, és az udvarra kémlelt.

Most visszatért, s kirándulása eredményével szemmel láthatóan meg volt elégedve.

- Kupka, hol az ördögbe mászkál mindig?! Egyszer még lerepül. Mit leselkedik ott?

- A könyvkötőt nézem. Maguk nem is sejtik, hogy húsz év óta minden este Husz életrajzát olvassa, és mindannyiszor megsiratja. Néztem, hogy ma sírt-e már? Még nem!

- Ostobaság, legalább valami egyebet is észrevennének, mint a könyvkötőt, maguk ifjoncok! - És Novomlýnský az ujjait ropogtatta. - Vajon észrevették-e már az új dajkát szemben a fazekasnál? Az aztán a lány, mi? Csak az a baj, hogy olyan, mint a sárgarigó; nem áll kötélnek.

- Novomlýnský meg olyan; mint a jó háziasszony, a cselédlányokkal van a legtöbb baja - sajnálkozott Hovora őszinte arccal.

- Annyi baja van velük, hogy még aludni sem tud tőlük. A mostani reggel ötkor már az utcán van. A legszebb lányok ugyanis mindig korán mennek vízért, hogy ne láthassák őket a puttonnyal.

- Hallgasson! Nekem kevés alvás is elég, azért vagyok fent már kora reggel. Egyébként - Novomlýnský lassan leverte szivarja hamuját a cserépen, s látható kedvteléssel beszélt - ez mind a múlté! Valamikor hallatlanul elegáns voltam, egy évben nyolc pár kesztyűt tettem tönkre. No, az is igaz, hogy az volt a pechem, hogy a lányoknál óriási sikerem van. Tehetek én arról, hogy olyan szép vagyok? Kívánnám maguknak, éretlen tacskók, hogy lássanak engem egyszer, amint szerelmet vallok. Egyenesen szörnyű rám nézni. De - folytatta gyorsan - mulatassanak most maguk valamivel. Ki a soros a szórakozás tárgyának megválasztásában?

- Jäkl.

- Na, az ma nemigen jön - vélte Novomlýnský. - Volt egyszer egy vacsorázó asztaltársaságunk. A vacsorát mindennap

másnak kellett volna fizetnie. Az, akin e fizetés sora volt, sohasem jött el. - Véletlenül a szemközti tetőre pillantott, rémülten kiáltott fel: - A vízbefűlt!

Kupka és Hovora is hirtelen odafordult.

A tető felett felbukkant a harmadik fez, alatta Jäkl kerek-vörös ábrázata nevetett szélesen.

- Gyerünk, szaporán! - sürgették a vidám beszélgetők.

Jäkl lassan felemelkedett a házgerinc fölé. Sorra előtűnt a váll, melle, dereka.

- Nincs ennek vége? - dörmögte Novomlýnský. - Ez a fickó folytatásokban is megjelenhetnek.

Jäkl áttolta hosszú jobb lábát, utána a balt, egyszerre megcsúszott, és szörnyű zajjal legurult az ereszig, egyenesen baráti lábához.

A fiúk harsányan hahotáztak, sőt mintha az egész tető és hold is fent az égen velük nevetett volna. A legjobban maga Jäkl kacagott, hasra feküdt, és az ereszt rugdosta. Néhány oldalba vágás és baráti rúgás kellett ahhoz, hogy rászánja magát a felkelésre. Lassan, egész ölnyi méltóságában felemelkedett, és végigtapogatta bizonytalan sárgás színű nyári ruháját. Egyetlen öltés sem engedett. Örvendezve leült Novomlýnský mellé.

- Nos hát, kiagyaltál-e valamit mai mulattatásunkra?

Jäkl körülfonta a térdét, és felsőtestével egy kis ideig ide-oda himbálódzott, aztán kényelmesen rákezdte:

- Arra gondoltam, hogy mindegyikünk mondja el élete legrégibb emlékét. Tudjátok, azt a legrégibbet, amelyik...

- Tudtam előre, hogy valami ostobaság következik - szakította félbe morogva Novomlýnský. - Borzalom, hogy egy végzett jogász, egy ember, aki túlesett jó néhány szigorlaton...

- Hát hiszen maga sem született olyan túl okosnak - duzzogott Jäkl.

- Én? Kérem! Engem az anyám tizenhat hónapig hordott a szíve alatt, s amikor megszülettem, már beszéltem. Aztán kitanultam huszonnégy latin iskolát, és minden szó, amit tudok, egy húszasába került az apámnak.

- No, talán mégsem lesz az olyan ostobaság - vélekedett Hovora, kiverve a pipáját - próbáljuk meg. Te, persze, már előkészítetted a legrégebb emlékedet, Jäkl.

- Magától értetődik - mondta Jäkl, és nyugalmasan tovább himbálódzott. - Emlékszem, talán még hatéves se lehettem, apám nem volt odahaza, és anyámnak el kellett ugrania hazulról. Engem nem vihetett magával, egyedül maradtam. Cselédünk nem volt. Hogy ne legyek teljesen egyedül, letett hozzám a szobába egy eleven libát, amelyet a konyhában tartott, ott hizlalta. Engem azonban magányosságomban mégis elfogott a félelem, görcsösen átöleltem a liba nyakát és ordítottam. A liba is félt s gágogott. Ugye, csinos csendélet?

- Nagyon szép! - süvöltötte Novomlýnský.

Egy kis gondolkozási szünet támadt. Hovora, aki pipára akart gyújtani, már három szál gyufát is elhasznált, mire megszívta a pipáját, és elkezdte:

- Most már eszembe jutott az emlék. Egyszer az apám magával vitt az Orsolyák kolostorába. Az apácák a térdükre ültettek és megcsókoltak.

- Ez még szebb, mint a liba - dörögte ismét Novomlýnský.

- Magának is van ilyen szép históriája, Kupka?

Kupka elnevette magát.

- A nagyapám harangozó volt Rakovníkban. Már nagyon öreg volt, amikor egyszer eszébe jutott, hogy a saját lelki üdvösségéért is kellene harangoznia. Meghúzta a lélekarangot, aztán hazament, lefeküdt és meghalt. Engem odavezettek a holttesthez - akkorra már felöltöztették, s a lábán tiszta harisnya fehérlett -, hogy a lábujját megcsókoljam. Már nem

is tudom, miféle babona volt ez. Utána lementem játszani az asztaloshoz, aki az udvarban lakott, és a nagyapám koporsóján dolgozott.

- Nagyszerűen megy - ujjongott Jäkl. - És most Novomlýnský?

Novomlýnský zavartan hallgatott. Végül mégis kinyitotta a száját.

- Nekem... nekem nincsenek legrégebb emlékeim, azazhogy van... kettő is. De nem tudom, melyik a régiebb. Emlékszem rá, hogy amikor az Új Várlépcsőtől elköltöztünk az „Elefánt”-hoz, nem akartam addig hazulról elmenni, amíg a bölcsőt utánam nem hozták. Aztán... aztán mondtam a nővéremnek valami csúnyát, tudják, valami nagyon csúnyát. Erre az anyám a számra ütött, és a zongora hátsó lábához állított. Szent igaz, hogy a gyerek érdekes teremtmény. A felnőtt ember végtelenül komikus hasonmása! Olyan ostobácska, annyira nincs a következők tudatában. Az embernek valóban hinnie kell az őrangyalban. Az első imakönyvem német volt. De akkor még egy árva szót sem tudtam németül, és egész éven át imádkoztam belőle... az áldott állapotban levő asszonyok fohászatát, és csakugyan nem lett semmi bajom.

Jäkl megint dobolni kezdett az ereszen. Novomlýnský nyugodtan ránézett.

- Látják, ezt szeretem ebben a Jäklben. Ha az ember egy jó viccet mond, Jäklen rögtön meglátni a hatást.

- Eszembe sem jutott, hogy a maga viccén nevessek - védekezett Jäkl. - Egy kolosszális marhaság jutott most eszembe. Ugyebár a régi rómaioknak is voltak gyerekeik, nemde?

- Valószínűnek látszik.

- És ezek sem tudtak mindjárt úgy beszélni, mint Cicero, hanem selypítettek, mint a mi gyerekeink. Most képzeljétek el, latinul selypíteni! Hannibáj ante pojtás. Hannibáj ante pojtás! Jézus Mária, Szent József!

Jäkl vidám tombolása szinte a dühöngésig fokozódott. A jelenlevők mind nevettek, s a tető és fent a hold a csillagokkal együtt, mintha valamennyien ezt hahotázták volna: „Hannibáj ante pojtás!”

- Jäklnek jó napja van - mondta Hovora.

- Igen - hagyta rá Kupka -, de vajon mitől? - Jäkl már elcsendesett. Egyenesen ült, és barátságos tekintettel nézett Kupkára.

- Hm... hogy mitől? De miért is ne mondanám meg nektek, úgylis nagyon nyomja a begyemet. Igenis megmondom! Szerelmes vagyok... Tulajdonképpen már nem vagyok, de meg kell nő-sülnöm... azazhogy azt sem... nem is tudom, hogyan mondjam el hirtelenjében.

- Szép? - csapott le rá Kupka.

- Na, csak nem hozna szégyent a legjobb barátaira, hogy csúnya nőt vesz feleségül - védelmezte Hovora a barátját.

- Nő-sülni, hm... Én is szeretnék már családi életet, de a férj-urak mindig az utamban állnak - mondta magától értetődően Novomlýnský. - És a pénz?

- Eh, mit a pénz! Engem sem pénz, sem semmiféle hozomány nem érdekel. Jön egy-két száraz év, s aztán az ember úgylis el-issza.

- Milyen fiatal s máris milyen nemes gondolkodású! - De ki az a lány? - kérdezték egyszerre ketten is.

- Lizinka.

- Milyen Lizinka?

- Perálek szabó lánya, a Szénamérő utcából - ismeritek?

- De mennyire! - tanúskodott Hovora. - Három lánya van. A legidősebb Marie, azt ki nem állhatom. Ha ránézek, ásitani kezdek. Aztán Lizinka, és végül Karola, az a sovány.

- Olyan sovány, hogy meg kell nyálaznia a fogát, ha a száját be akarja csukni, és látjátok, mégis ő ment férjhez a legelőbb - csodálkozott Kupka.

A tapasztalt Novomlýnský felemelte az ujját:

- Három leánytestvér közül mindig a legcsúnyább megy férjhez először, ezt jegyezzék meg!

- Locsogjon csak, locsogjon! - dörmogte Jäkl. - Ki nem állhatom, ha valaki annyit beszél, hogy nem jutok szóhoz tőle.

- Lizinka viszont igazán szép.

- Meghiszem azt!

- És mióta szeretitek egymást?

- Várj csak... most lesz tizenennyolc éve - és Jäkl arcán finom gúny jelent meg. - Én a második elemibe jártam, ő pedig az elsőbe. Tél volt, amikor megismertem, és rögtön beleszerettem... egyszer s mindenkorra! Aranyos kislány volt! Fejecskéje, mint egy mákvirág, a haja már hosszú volt, aranyfonatban viselte. Arcocskája, mint a rózsza. Fején zöld selyemkalapot viselt, vállán zöldessárga köpenyt. Táskájára egy fehér uszkár volt kivarrrva kék égben... Jaj, istenem!... Az az uszkár! A kislányt nem hagytam sokáig kétségben érzelmeim felől, feltártam előtte a szívemet. Elkezdtem hógolyókkal bombázni, s amikor elszaladt, utolértem, és letéptem a fejről a kalapot. Attól az időtől fogva mindig mosolygott rám, megértett engem. Jóllehet még mindig nem mertem megszólítani, hóval azért sokszor megdobáltam. Két évre rá már magam is tanítottam egy kisebb fiút, aki a Szénamérő utcában lakott, ott a vége felé. Naponta elmentem Perálekék háza előtt, és Lizinka mindig kint állt, fedetlen fejjel és kabát nélkül. Igazán gyönyörű volt! Ártatlan kék szeme vidáman mosolygott rám. Nem tehettem róla, de mindig elpirultam. Ismeretségünk egyre bizalmasabb lett. Egyszer kint állt, és vajas kenyeret evett. Összeszedtem magamat, és megálltam előtte: „Adna egy darabkát?” - szoltam. „Itt van!” - mondta, és letört egy falatot. „Nekem nagyobb kell!” - így mókáztam gálánsan. „Akkor nekem semmi sem marad, pedig éhes vagyok!” - Édesen mosolygott rám.

- Boldogan mentem tovább, s még messziről is mutogattam Lizinkának a darabka kenyeret. Sajnos kevéssel azután a fiúhoz, akit tanítottam, másik tanítót fogadtak a szülei azzal a buta ürüggyel, hogy mi csak játszunk egymással.

- Azután Lizinkával majdnem tizenöt évig alig láttuk egymást. Csak az idén. Május elsején, vasárnap volt. Egyszer csak eszembe jutott, hogy kimegyek egy kissé a városkapun túlra. Nem is tudom, miért, hiszen tőlem ugyan befalazhatnák a város összes kapuit, akár egész évre. Biztosan a szívem sugallatának engedelmkedtem. Kimegyek a Šárkára Čišteckýhez! Hát ott ül az öreg Perálek, Perálekné, Marie és Lizinka. Viruló rózsaszál! Válla kerek, mint Goethe korának asszonyaié. Szeme még ma is olyan ártatlan, olyan tiszta, mint egy gyermeké. S most mint kész férfi egy perc alatt belegabalyodtam, éppúgy, mint gyermekkoromban, tizennyolc évvel ezelőtt.

- Annál az asztalnál, amelyhez a közelükben leültem, éppen Peráleket ócsárolták. „Ha beszél, mindig a koponyájára mutogat, hogy az emberek azt higgyék, gondolkodik. Utálatos egy fajankó” - ezt mondta róla a szomszédom. „Azt beszélük - tódította a másik -, hogy felpofozza a leányait, ha senki sem táncol velük.” - Felálltam. Szegény Lizinka! A fiatalság ott táncolt körülöttünk a szabad ég alatt. Tudjátok, hogy nem szívesen táncolok, egy kicsit hosszú vagyok ahhoz, hogy eléggé kecsesen mozogjak, de akár illik hozzám, akár nem, mindegy! Perálekék asztalánál ült az öreg ... na, hogy is hívják, az az öreg nyugalmazott kapitány, az a Vítek, persze! Vigan szórakozott Mariéval. Ismerem őt. Odaléptem hozzájuk, köszöntem Perálekéknek, Lizinka elmosolyodott és elpirult. Egy idő múlva táncra kértem. Az anyjára nézett, és a négyest ideígérte. Mert a körtáncot nem szereti. Ez nekem igen kellemes volt.

- Majdnem szótlánul táncoltuk végig a négyest. Azután sétálni mentünk a patak partján. S akkor megindult a beszélgetés.

Kérdeztem, megismer-e még? Fejét oldalt hajtotta, úgy nézett rám ártatlan szemével. Egy kis idő múlva úgy éreztem magam, mintha ismét kisgyerek volnék, beszéltem a hógolyókról, az uszkárról, a vajas kenyérről, és éreztem, hogy ő is úgy van ezekkel a dolgokkal, mint én. Na és... aztán hazakísértem. Lizinka kissé elfáradt, én vezettem. „Úgy, úgy, a fiatalság összetart” - mondta Vítek, utálatos egy fickó. Igaz, hogy a szerelmes ember még a jóakarató szavakra is érzékeny.

- Néhány nap múlva levelet kaptam Lizinkától. „Um 3 uhr bei St. Niclas zu komen.”* Reszkettem a boldogságtól. A templomtól elmentünk a Wallenstein-kertbe, ott örök szerelmet esküdtünk egymásnak, megígértem neki, hogy augusztusban leteszem a doktorátust, és két év múlva a feleségem lesz. Azután elvitt a szüleihez, láttam, hogy Perálek kedves ember, és Perálek mama talpraesett asszony. Csak Marie nem tetszett nekem, olyan furcsán nézett rám.

- Rögtön azután - ennek már négy hete - Lizinkának nagy sietve el kellett utaznia Klatovba, haldokló nagynénjéhez.

- Tegnap azután jön egy barátom, Bureš, az orvostanhallgató, és többek között azt kérdi: „Ismered Perálek Lizinkát?” - „Ismerem.” - „Ma fia született a szülészeti osztályon.”

A barátok eddig feszülten figyelték Jákl történetét, de az utolsó s éppen a legérdekesebb szavaknál mind a hárman megrezentek, és a padlásablak felé néztek.

- Délben az öreg Vítek kapitány felment a szülészetre, és megkérdezte, hogy érzi magát, s hogy fiú-e vagy lány - tette hozzá Jákl.

- A házbeli lányok hallgatóznak - suttogta hirtelen Novomlýnský. - Itt vihognak. - Felugrott, és nála szokatlan mozgékonyással eltűnt a padlásablakban Utána, hipp-hopp, Kupka és Hovora is.

* Rossz németiséggel: Három órákor jöjjön a Szt. Miklós-templomhoz.

A hold az égen kinyújtotta nyakát, és hegyezte a fülét... mint-ha a tető alól lányvihogás, majd egy halk cuppanás hallatszott volna.

Talán Jäkl is hallott valami ilyesfélét. Hosszú kezét térde köré kulcsolta, s előre-hátra himbálódzva így dörmögött:

- Ha a lopást éjjel követik el, az súlyosbító körülménynek számít.